

Яла колкот' та обичамъ
Толкоуз са отъ тебъ отричамъ.

Що-то сме пбста роднина
Отъ малки драги дрѣжина.

Не кыба, либе, не става
Клетый-а законъ не даба.

— Яко закона не даба
То пакъ надежда остава.

Отъ пеггочинъ жълти мажарки,
И съ дрѣгы дрѣкны подарки,

Владыцы щжтъ са измолатъ
Закона щжтъ ны отволатъ;

Каже сам' че ма обичашъ
Речи ми че са обрычашъ.

— Праби Юрданчо что знаешъ
Яла да но са немаешъ.

Вечеръ та сички заспали,
Янка свѣщицъ запали,

Отъ кѣши гдѣто лежала,
Прибрала что-то можала,